

az elszenvedés ideje

*„Az ember kezébe került hatalom jóval meghaladja
erkölcsi felelősségtudatát.”*

(Guardini: Az újkor vége. A hatalom)

majd ha jönnek hosszú, sötétszürke köpenyükben
a szenttelenek, lassacskán vége lesz a boldogságnak.
addig a felszín örömére vagyunk ítélve; ez a szikla-
szilárd jelen biztos talapzata, ahogyan rózsaszirmok
hullanak lassú bizonyossággal körénk a földre.
még nincsenek kérdések az idegpályákon,
nem hatol sivatagi por légutainkba és ragyogó
éttermekben elégítjük ki kényelmünk minden
szeszélyét.

néhányan buzgó élvezettel várják a kívülálló vadak
világát, mások a felhőkarcolók vibráló mozgóképeire
vágynak. a távol-keleti nő gyönyörrel néz, élvezetet
ígér és álmodó arccal lelked mélyét fürkészi – s te
elhiszed, hogy öleiben vége a fájdalomnak. mértani
pontossággal indulsz lábtól fejig, nyálad végigcsorog,
gerincdedben érzed az áradó bizalmat, s összerendezsz.
a kontinensek végérvényesen összemosódtak, nem
maradt semmi jellemző, véletlen határozza meg,
melyik kisbolygón lehetsz szabad két hétig. fény-
évekre tőled a kézzel tapintható élet csalóka
emléke.

(a szembejövő nő arcából kiharapok egy darabot,
majd lassú, kimért mozdulatokkal simogatom, és
biztosítom szándékom jövedelmező voltáról.)

sosem feküdtem még ilyen kiszolgáltatottan
tobozmirigyem árnyékában.
megformálható és tervezhető mozdulataimat a belátás
határán éli át tudatom, s én még kívülebbről figyelem
a szédülést. minden testrészem remeg a feszültségtől,
ez most én, vagy ez most a gépezet. mindkettő és egyik
sem – üdvöz' légy, létező, a talán létező dobozban.
éber álom, álmodó ébrenlét csorog a márványfalakon,
a tátongó űrbe tekintünk bódulva, zavartan. egyedül
vagyunk, akkor is, ha nem.
valaki tétován poroszkál, majd felnéz, s tüzet gyújt
az avarban.